

Vypraveno

dne 2. 10. 13 30.

Podatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

MVCRP00Z8CL3

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

Praha

30-09-2013

Č.j.: MV-87194-4/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0039r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 4. 10. 2013
podpis:

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu Arménie, státního občana

Arménie, trvale bytem 70 65 (dále jen „žadatel“), zastoupeného na základě plné moci

trvale bytem 700 30 Ostrava – Starý Zábřeh, Jugoslávská 2850/61, proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 6. 2013, č.j.: VS-1503/835.3/2-2001, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu se rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 6. 2013, č.j.: VS-1503/835.3/2-2001 **zrušuje.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal prostřednictvím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 4. 1. 2013. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 4. 6. 2013 byla jeho žádost podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o státním občanství zamítnuta. Z elektronických evidencí cizinecké policie bylo zjištěno, že u žadatele je evidováno datum přicestování do České republiky dne 7. 1. 1995. Trvalý pobyt byl žadateli povolen od 21. 12. 1995 za účelem sloučení rodiny s matkou, státní občankou Arménie, které byl trvalý pobyt na území České republiky povolen v červenci roku 1995 na základě uzavření manželství se státním občanem České republiky. Následně v roce 1996 byl trvalý pobyt povolen i manželce žadatele a jejich dvěma synům. Žadatel je rozvedený, jeho manželství uzavřené v listopadu roku 1990

v Arménii, bylo v červnu roku 2007 ve Frýdku - Místku pravomocně rozvedeno a oba synové byli svěřeni do péče matky. Na základě návrhu žadatele na úpravu rodičovské odpovědnosti a žádosti o změnu výchovného prostředí, byli rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku - Místku ze dne 5. 9. 2007 oba synové svěřeni do výchovy žadatele, který s nimi a svojí matkou žije v rodinném domě na adrese trvalého pobytu. Ze vztahu se státní občankou České republiky se žadateli dne která žije spolu s matkou také ve Frýdku – Místku, a s žadatelem, nevlastními bratry, babičkou a s rodinou žadatelovy sestry (sestra žadatele i její tři děti jsou státními občany České republiky) je v častém kontaktu. Žadatel plní řádně vyživovací povinnost a v plném rozsahu se podílí na výchově a péči o nezletilou dceru.

Z uvedeného je zřejmé, že žadatel je plně integrován do české společnosti jak po stránce rodinné tak pracovní. Žadatel byl od 4. 5. 1998 do 30. 6. 2010 zaměstnán v obchodní společnosti s.r.o., a současně od 31. 1. 2005 zaměstnán u obchodní společnosti s.r.o., vyrábějící medové dorty podle staroarménské receptury pod obchodní značkou Marlenka. V současné době poskytuje obchodní společnost zaměstnání více než 120 osobám. Svou podnikatelskou činnost rovněž rozšířila i na otevření několika kaváren s firemní značkou Marlenka

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 27. 2. 2013, č.j.: VS-1503/835.3/2-2001, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení ve věci žádosti žadatele přerušilo do 25. 4. 2013 a zároveň ho vyzvalo k odstranění nedostatků žádosti, s konkrétním výčtem požadovaných dokladů, potvrzení a prohlášení, které žadatel ve stanovené lhůtě doloží. Dále Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství a rovněž ho podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyrozumělo o jeho právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Zároveň byl žadatel poučen, že pokud ve stanové lhůtě nedodá požadované podklady pro vydání objektivního rozhodnutí ve věci, či případně neodůvodní žádost o prodloužení této lhůty, nezbude Ministerstvu vnitra než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

III.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žadatel splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o státním občanství, neboť má ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt na území České republiky více než pět let

a převážně se zde zdržuje, výpisem z Rejstříku trestů doložil, že nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a prokázal znalost českého jazyka. Žadatel byl sice trestním příkazem Okresního soudu ve Frýdku - Místku ze dne 13. 2. 2003, který nabyl právní moci dne 13. 3. 2003, uznán vinným ze spáchání trestného činu výtržnictví a z trestného činu ublížení na zdraví a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců s odkladem na zkušební dobu 18 měsíců, ale trest již byl zahlazen, neboť se žadatel ve zkušební době osvědčil.

Rovněž nebylo zjištěno, že by žadatel porušil povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících sociální zabezpečení, důchodové pojištění, odvody a poplatky. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí je však uvedeno, že žadatel porušil povinnosti vyplývající ze zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 586/1992 Sb.“) a nesplňuje tak podmínku pro udělení státního občanství uvedenou v ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Porušení povinností vyplývajících ze zákona č. 586/1992 Sb. mělo spočívat v tom, že žadatel byl od 4. 5. 1998 do 30. 6. 2010 zaměstnán v obchodní společnosti [redacted] s.r.o., a zároveň je od 3. 1. 2005 zaměstnán u obchodní společnosti [redacted] s.r.o. Žadatel měl tak v období od 3. 1. 2005 do 30. 6. 2010 souběžné pracovní poměry, čímž mu podle § 38g zákona č. 586/1992 Sb. vznikla povinnost podávat daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Tuto povinnost také žadatel za zdaňovací období let 2005 a 2006 splnil a podal daňová přiznání u všech příjmů ze závislé činnosti. K požadavku, aby předložil daňová přiznání za zdaňovací období let 2007 až 2010 žadatel uvedl, že v období od 21. 2. 2006 do 21. 2. 2008 měl přerušeno provozování živnosti, živnostenské oprávnění mu v roce zaniklo a neměl tak žádné příjmy jako podnikající fyzická osoba, o čemž informoval finanční úřad. Za roky 2009 a 2010 již daňová přiznání nepodal. Ministerstvo vnitřně dospělo k závěru, že žadateli ani za této situace nezanikla povinnost podávat daňová přiznání z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2007, 2008, 2009 a 2010, neboť měl příjmy ze závislé činnosti ze souběžných pracovních poměrů a pokud tak neučinil, porušil zákon č. 586/1992 Sb. Ministerstvo vnitřně tak nemohlo shledat ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, který by tak umožňoval, aby žadateli bylo prominuto nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť žadateli nic nebránilo, aby své zákonné povinnosti dostál, jak učinil v roce 2005 a 2006, kdy také již neměl žádné příjmy ze samostatné výdělečné činnosti. Doklady vztahující se k úseku daní, tj. daňová přiznání, která byla po žadateli v průběhu správního řízení vyžadována a která nedoložil, jsou po osobách žádajících o udělení státního občanství České republiky požadovány na základě zákonného zmocnění daného v ustanovení § 8 odst. 3 zákona o státním občanství.

Na základě uvedených skutečností byla žádost zamítnuta a žadateli nebyl vydán tzv. příslib udělení státního občanství České republiky, na jehož základě by si mohl obstarat doklad o propuštění z dosavadního státního svazku a splnit tak i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel včasný rozklad (rozhodnutí převzala zástupkyně dne 6. 6. 2013 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 15. 6. 2013).

Žadatel v rozkladu uvedl, že Ministerstvo vnitra nemůže rozhodovat podle libovůle a jeho rozhodnutí se musí opírat o zákonná ustanovení, což v tomto případě nenastalo. Žadatel dále uvedl, že nikdy neporušil povinnosti vyplývající ze zákona č. 586/1992 Sb. Finanční úřady neměly vůči němu žádné výhrady a jelikož Ministerstvo vnitra vycházelo jen z podkladů, které mělo k dispozici, žadatel věří, že vezme do úvahy i jiný výklad a dokládá stanovisko. Žadatel především konstatoval, že povinnost podávat daňová přiznání z příjmů fyzických osob mu vůbec nevznikla. Jako fyzická osoba v tomto období nepodnikal a neměl žádné příjmy podle § 7 zákona č. 586/1992 Sb. Při souběžných závislých činnostech za obchodní společnost _____, s.r.o. bylo vypořádání provedeno srážkovou daní. V této obchodní činnosti byl příjem žadatele 2 000 Kč měsíčně a nedosahoval tedy hranice pro odvod zálohové daně; byla mu srážena srážková daň, která je konečná a nepodléhá dalšímu vyrovnání. Žadatel má hlavní pracovní poměr u obchodní společnosti N _____, s.r.o. Vzhledem k tomu, že žadatel může podepsat prohlášení pouze u jednoho poplatníka, učinil tak u této obchodní společnosti.

Žadatel s podaným rozkladem předložil vysvětlení, které vypracovala jeho mzdová účetní. Současně doložil mzdové listy od svého zaměstnavatele, obchodní společnosti Design Centrum Gevorg, s.r.o. za období let 2007 až 2010 a prohlášení poplatníka daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období let 2007 až 2012. Žadatel dále uvedl, že v letech 2005 a 2006, kdy také neměl žádné příjmy ze samostatné výdělečné činnosti (v těchto letech nepodléhaly jeho příjmy srážkové dani), byl povinen daňová přiznání podávat, což v obou letech učinil. Povinnost týkající se podávání daňových přiznání v době přerušování nulové podnikatelské činnosti a ukončení za roky 2007 až 2010 byla, dalo by se říci, vůči finančnímu úřadu „řádně splněna“, neboť žadateli povinnost podávat daňová přiznání vůbec nevznikla.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Především je nutné zdůraznit, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok. Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství, jako procesní předpis platí správní řád. Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která současně splňuje podmínky uvedené v tomto právním ustanovení pod písmeny a) až e). Ze zákonem uvedené dikce: „lze udělit“ vyplývá, že státní občanství České republiky může, ale nemusí být uděleno. To znamená, že ani osobě, která o něj požádá a zákonem uvedené podmínky splňuje, nemusí být vyhověno a státní občanství České republiky uděleno.

V této souvislosti ministr vnitra odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv. Ministerstvo vnitra pak v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti. Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně.

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy a shledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které má za následek zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra.

Ministr vnitra konstatuje, že posouzení splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství bylo nesprávné. Při rozhodování o žádosti Ministerstvo vnitra aplikovalo obecné ustanovení § 38g zákona č. 386/1992 Sb. i na souběžné pracovní poměry žadatele, aniž by vycházelo z faktické skutkové podstaty Ministerstvu vnitra již dříve přiložených dokladů Okresní správy sociálního zabezpečení Frýdek – Místek. Uplatnilo tedy nesprávný výklad a mylně předpokládalo, že chování žadatele nebylo transparentní a vzbuzovalo pochybnosti. Opak je však pravdou, neboť žadatel dostal svým zákonným povinností v letech 2007 až 2010, stejně jako učinil v roce 2005 a 2006, kdy také neměl žádné příjmy ze samostatné výdělečné činnosti, neboť v těchto letech nepodléhaly jeho příjmy srážkové dani a byl tedy povinen daňová přiznání podávat, což se také stalo.

Podle § 88 odst. 1 správního řádu neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal podmínky pro řešení rozkladu cestou autoremedury, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu. Ministerstvo vnitra ve svém stanovisku ze dne 12. 7. 2013 sice uvedlo, že na základě vysvětlení a doložených dokladů zaslaných s rozkladem se k vysvětlení žadatele přiklonilo a uvedlo, že lze konstatovat, že žadatel svým povinností, které mu vyplývají ze zákona č. 586/1992 Sb., dostal, tudíž splnil i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. **Ministr vnitra nesouhlasí se stanoviskem Ministerstva vnitra, které uvedlo, že na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani při splnění všech zákonných podmínek, aniž by zhodnotilo zásadu proporcionality mezi soukromým zájmem žadatele na udělení státního občanství České republiky a zájmem veřejným na zjištění skutečného vztahu žadatele k České republice.** Stanovisko Ministerstva vnitra k rozkladu zůstalo negativní a rozkladové komisi bylo navrženo, aby doporučila ministrovi vnitra podaný rozklad zamítnout.

Ministr vnitra ale v daném případě rozhodl v souladu s návrhem rozkladové komise, která předchozí doporučení Ministerstva vnitra neakceptovala, a rozhodl se napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušit. Po nabytí právní moci rozhodnutí o rozkladu bude správní řízení přerušeno. Usnesení o přerušování správního řízení bude pro žadatele příslibem udělení státního občanství České republiky. Pokud nedojde ke změně jiných rozhodných skutečností, bude žadateli po předložení

dokladů o pozbytí dosavadního státního občanství, státní občanství České republiky uděleno.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra:

